

Ο αριστερός κυβερνητισμός και η συνέχεια του κράτους

Posted on [17 Ιουνίου 2015](#) by [kathodon](#)

Μερικούς μήνες μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, οι οποίες ανέδειξαν ένα νέο κυβερνητικό σχήμα στην ηγεσία του κράτους, ο κουρνιαχτός του πάνδημου ενθουσιασμού για την μεγάλη «αλλαγή» που συντελέστηκε έχει κατακαθίσει. Δεν έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι μας, όπως προσπαθούσε να μας τρομοκρατήσει η απελθούσα κυβέρνηση, δεν απαλλαγίκαμε από το μνημόνιο, τους φόρους και τη φτωχοποίηση, όπως μας έταζε η νέα κυβέρνηση. Πολύ κακό για το τίποτα; Όχι ακριβώς.

Προκειμένου να γίνει κατανοητό (και σε εμάς) το τι ακριβώς αποκρυσταλλώθηκε στις τελευταίες εκλογές και το τι συντελείται τώρα, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη την κατάσταση που διαμορφώθηκε τα τελευταία δυο τουλάχιστον χρόνια.

Πώς φτάσαμε στην εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ

Η ταχύτατη δομική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού και του κράτους που συντελείται τα τελευταία χρόνια χρησιμοποιεί κάθε νέο ή ήδη δοκιμασμένο από τη μεριά τους μέσο για να επιβληθεί και εμβαθύνει τις σχέσεις κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Ιστορικά, έχουν χρησιμοποιηθεί από κενυσιανά μέχρι ξεκάθαρα ολοκληρωτικά μοντέλα, αλλά και συνδυασμοί αυτών. Σήμερα, τα δύο κυρίαρχα (ιδεολογικά) μοντέλα καπιταλιστικής-κρατικής διαχείρισης είναι το νεοφιλελεύθερο και το σοσιαλδημοκρατικό. Και τα δύο έχουν ως σκοπό την διατήρηση (ή την επαναφορά) της θεσμικής και κοινωνικής «κανονικότητας», δηλαδή την εμπέδωση των σχέσεων εξουσίας και την παύση κάθε πιθανότητας κοινωνικής αναταραχής.

Το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, αφήνοντας σε μεγάλο βαθμό πίσω του το καρότο της κοινωνικής κινητικότητας και της οικονομικής ανέλιξης, επιστράτευσε το μαστίγιο του φόβου, της τρομοκράτησης, της εξαθλίωσης και της καταστολής, προκειμένου να διασφαλίσει ή την υποταγή ή την απόσπαση συναίνεσης. Η σύγχρονη ιστορία δείχνει ότι ένα τέτοιο μοντέλο δεν μπορεί να έχει μεγάλη χρονική διάρκεια. Το κράτος-τιμωρός είναι λύση ανάγκης, με σύντομη ημερομηνία λήξης. Η επαναλαμβανόμενη εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου «δόγματος του σοκ» το καθιστά σταδιακά άχρηστο. Αυτό έδειξαν και οι τελευταίες εκλογές. Η ελπίδα επικράτησε του φόβου. Ήρθε η σειρά της άλλης πλευράς (του ίδιου όμως νομίσματος), της σοσιαλδημοκρατίας, να αναλάβει την κρατική διαχείριση. Η τελευταία επιστράτευσε το καρότο της ελπίδας, της υπόσχεσης (ελάχιστων) παροχών, της ενίσχυσης των πολιτικών «ελευθεριών», του φιλόστοργου και φιλάνθρωπου κράτους-πατέρα. Βασικό της επιχείρημα και διαπραγματευτικό χαρτί είναι η κοινωνική αστάθεια των τελευταίων ετών και η διαβεβαίωση από τη μεριά της ότι θα καταφέρει να πετύχει την «πολυπόθητη» κοινωνική συναίνεση.

Αν και τα τελευταία χρόνια υπήρξαν μεγάλες και δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στις επιβαλλόμενες πολιτικές, οι οποίες συνεχίζονταν παρά την στρατιωτικοποιημένη καταστολή, οι αγώνες δεν πήραν συνολικό χαρακτήρα. Αυτή η αδυναμία συνολικοποίησης των αιτηματικών αγώνων σε μια ριζοσπαστική, επαναστατική προοπτική (συναρτώμενη και με τη δική μας αδυναμία να πείσουμε ώστε να πάρουν μια τέτοια κατεύθυνση) τους έκανε ευάλωτους στην αριστερή ρητορεία κι εύκολα ενσωματώσιμους σε μια λογική παροχολογίας και ελπίδας από την αριστερά. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ, απευθυνόμενος σε ένα οικονομικά καθημαγμένο και με πολύ χαμηλές προσδοκίες ακροατήριο, ζήτησε από αυτό την ανάθεση της διαχείρισης της ζωής του και κατάφερε να το πάρει με το μέρος του,

ληηλατώντας κυριολεκτικά κάθε πολιτικό χώρο, «πουλώντας» ελπίδα. Αυτή ακριβώς η λογική της ανάθεσης έστρεψε μεγάλο μέρος αυτών που κατέβηκαν στο δρόμο τα προηγούμενα χρόνια στην ψήφισή του και αυτή ακριβώς η ελπίδα οδήγησε μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας στην επιλογή του βάσει της αυταπάτης ότι έτσι ίσως θα γλίτωνε τα χειρότερα και θα έπαιρνε μια οικονομική ανάσα.

«Φιλοκινηματική κυβέρνηση» : Άλλο ένα σύντομο ανέκδοτο

Πριν ακόμα από την νίκη του στις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ υιοθέτησε στις προεκλογικές του εξαγγελίες και προσπάθησε να ενσωματώσει τα αιτήματα κάθε κοινωνικού αγώνα που δόθηκε στο άμεσο παρελθόν (και συνεχίζει να δίνεται). Στην ουσία πρότεινε στο κίνημα ανακωχή, τάζοντας και σε αυτό τα πάντα και καλώντας όσους/ες αγωνίζονται να στηρίξουν την κυβέρνηση για να ικανοποιήσει τα όποια αιτήματα.

Η λογική του παλιότερου συριζαϊκού συνθήματος «βρεθήκαμε στους δρόμους, θα συναντηθούμε και στην κάλπη» είναι αυτή που εκφράζει καλύτερα την εκλογική στρατηγική του συγκεκριμένου κόμματος σε σχέση με τα κινήματα. Χωρίς ιδιαίτερη παρουσία στους αγώνες τους, υιοθετεί τα συνθήματα και τα αιτήματά τους, φροντίζει επικοινωνιακά, όσο μπορεί, να κρατηθούν εντός αστικοδημοκρατικών πλαισίων και πλασάρεται ως αντιπρόσωπός τους μέσω της εκλογικής διαδικασίας. Πρακτικά, ζητά να του ανατεθεί η διαμεσολάβηση με την εξουσία και τον κρατικό μηχανισμό, ώστε να ικανοποιηθούν αμεσότερα και χωρίς πολύ κόπο (πορείες, συγκρούσεις, καθημερινούς αγώνες) τα όποια αιτήματα και αλλαγές. Επιπλέον, προσπαθώντας να ισοσκελίσει την επικεντρωμένη στα μικροαστικά στρώματα ρητορική του με το αριστερό του προφίλ, προσπαθεί να δημιουργήσει ένα νέο, διαταξικό, πατριωτικό, φιλοκυβερνητικό «κίνημα», το οποίο να ελέγχει και να προστρέχει σε αυτό για στήριξη όταν έχει ανάγκη, σε ζητήματα τόσο εξωτερικής όσο και εσωτερικής πολιτικής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ενσωματώσει κάθε μορφή μη κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης με την προτροπή τα κινήματα να απευθυνθούν στην κυβέρνηση και να την «πιέζουν». Τα κινήματα που δε θα υπαχθούν στον άμεσο έλεγχο του θα επιχειρήσει να τα απονευρώσει, να τα ενσωματώσει ή να τα καταστείλει. Να αφαιρέσει οποιαδήποτε πρωτοβουλία από τα αυτά, προβάλλοντας τη λογική ανάθεσης σε μια φιλοκινηματική εκδοχή της κυβέρνησης και του κράτους. Να επαναλάβει δηλαδή την τακτική του ΠΑΣΟΚ στις αρχές της δεκαετίας του '80.

Υπάρχει όμως και ένα σχετικά νέο παραμύθι που προσπαθεί να κερδίσει έδαφος και αφορά στη δυνατότητα ύπαρξης κυβέρνησης (και συνεπώς κράτους), η οποία θα είναι είτε φιλικά διακείμενη προς τις αυτοοργανωμένες, αντιεραρχικές κινηματικές δομές και θα τις στηρίζει, είτε θα είναι ουδέτερη προς αυτές και θα τους δώσει τον απαιτούμενο χώρο για να αναπτυχθούν και να ριζώσουν στην κοινωνία. Τα «παραδείγματα» μοιάζουν νέα και εισάγονται κυρίως από τη Λατινική Αμερική, αποτελούν όμως ένα χιλιοπαιγμένο σοσιαλδημοκρατικό έργο. Μπορούμε για παράδειγμα να θυμηθούμε τον τρίτο δρόμο προς το σοσιαλισμό (Γιουγκοσλαβία, Λιβύη), τους πασοκικούς αγροτικούς συνεταιρισμούς της δεκαετίας του '80, καταλήψεις στη Γερμανία και την Ιταλία που δέχτηκαν κρατική χρηματοδότηση, ή κινήματα, όπως αυτό των γερμανών αυτόνομων, τα οποία καπελώθηκαν από τους Πράσινους κ.λπ. Η κατάληξη των εγχειρημάτων που είτε οργανώθηκαν από τα πάνω είτε αναζήτησαν προστασία στη «ζεστή» κρατική αγκαλιά, ήταν αρχικά η πλήρης ενσωμάτωση κι αφομοίωση και τελικά η διάλυση. Όταν απουσιάζει το επαναστατικό πρόταγμα για τον ριζικό και απελευθερωτικό μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων, κάθε εγχείρημα είναι καταδικασμένο να έχει ακριβώς την ίδια κατάληξη.

Στην προσπάθειά του να ενσωματώσει με αντίστοιχο τρόπο τα υπαρκτά κινήματα, ο ΣΥΡΙΖΑ συμπεριέλαβε στο κομματικό-κυβερνητικό του πρόγραμμα και αρκετά από τα δικά μας προτάγματα. Όμως, λέξεις όπως αυτοοργάνωση και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες είναι κενές νοήματος όταν εκφράζονται από έναν ιεραρχικά δομημένο κομματικό μηχανισμό. Η υιοθέτησή τους αποσκοπεί στην

αφομοίωση και το ξεδόντιασμά τους, ώστε από τη μια να απογυμνωθούν από τα επαναστατικά τους χαρακτηριστικά και από την άλλη να λειτουργήσουν ως κράχτης για τους ανθρώπους που αποφάσισαν να αγωνιστούν για να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους. Όμως, ακόμη κι αν όντως σκόπευε να εφαρμόσει τα όσα υποσχόταν, αλλαγές από τα πάνω που δεν αντιστοιχούν σε αλλαγές της ίδιας της κοινωνικής συνείδησης δεν μπορούν να φέρουν σημαντικές αλλαγές, οικονομικές ή πολιτικές. Διατηρούν ανέπαφες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο διαμεσολαβητικός ρόλος του κράτους και η λειτουργία του ως μηχανισμός παραγωγής, αναπαραγωγής και διαιώνισης των σχέσεων κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης δεν επιτρέπει ψευδαισθήσεις περί «φιλοκίνηματικών» διαχειριστών του.

Η φούσκα της “πρώτης φοράς Αριστερά”

Η σημερινή δομή της ελληνικής οικονομίας δεν αφήνει περιθώρια ελιγμών εντός καπιταλισμού, οπότε κάθε εξαγγελία του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να έχει αντίκρουσμα. Ακόμη κι αν κάνει κάποιες παραχωρήσεις σε επίπεδο άρσης ακροδεξιών μέτρων, ακόμη κι αν δώσει κάποια λειψά κοινωνικά επιδόματα, δεν έχει τη δυνατότητα να αναδιατάξει την οικονομία προς όφελος της τάξης μας. Όλη η διαπραγματευτική διαδικασία αποτελεί μια προσπάθεια από τη μεριά των κυρίαρχων να συνθέσουν τα μοντέλα του νεοφιλελευθερισμού και τις σοσιαλδημοκρατίας προς μια κοινή, αδιαμφισβήτητη κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, αντανακλά και την ίδια διαφοροποίηση στο ζήτημα της διαχείρισης της κρίσης και την ταυτόχρονη προσπάθεια σύνθεσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Η μετεκλογική στήριξη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-Αν.Ελ. από τον πρόεδρο των ΗΠΑ, δηλώνει, πέρα από τη διάθεση παρεμβατισμού στα της Ε.Ε., και τη στήριξή του σε μια άλλη πολιτική διαχείριση, την οποία προσπαθεί να εφαρμόσει και ο ίδιος (φρέσκο χρήμα από τη FED, παροχές από το κράτος).

Η διαχείρισή του ΣΥΡΙΖΑ όσον αφορά τη διαπραγμάτευση με τους δανειστές του ελληνικού κράτους έχει κυρίως επικοινωνιακό χαρακτήρα. Τον ίδιο επικοινωνιακό χαρακτήρα που έχει και η εξαγγελία επίθεσης της κυβέρνησης στους ντόπιους «φεουδάρχες» και τους ομίλους των ΜΜΕ. Στην ουσία τους απειλεί προεκλογικά και μετεκλογικά προκειμένου από τη μία να εμφανιστεί ως υπερασπιστής των φτωχών και από την άλλη να ωθήσει μεγάλη μερίδα του κεφαλαίου να συνταχθεί μαζί του. Όμως, η αλληλεξάρτηση κράτους-κεφαλαίου δεν επιτρέπει μεγάλες διαφοροποιήσεις μεταξύ τους και πραγματική σύγκρουση ή ρήξη.

Παρ' όλα αυτά, η επικοινωνιακή τακτική του ΣΥΡΙΖΑ αποδείχτηκε παραπάνω από επιτυχημένη για την κυβέρνηση. Αναβάπτισε πρώην πασοκικά στελέχη στην αριστερή «κινηματική» κολυμπήθρα του, προσβλέποντας στη μεγαλύτερη δυνατή διείσδυση στους πολυπληθείς και απογοητευμένους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ. Ταυτόχρονα, έχει δείξει τη διάθεσή του να κινηθεί στα βήματα του ΠΑΣΟΚ, χωρίς ιδιαίτερες ρήξεις με τον κομματικό στρατό που επάνδρωσε συνδικάτα, δημόσιες υπηρεσίες, ΜΚΟ κ.λπ. τα προηγούμενα χρόνια. Εξαγγέλλει ότι θέλει να στραφεί ενάντια στη διαφθορά, «ξεχνώντας» ότι αυτή παράγεται από τον ίδιο τον καπιταλισμό και το ανταγωνιστικό πλαίσιο που επιβάλλει και ταυτόχρονα ενσωματώνοντας πολλά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, του κόμματος που ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό (λόγω της πολυετούς διακυβέρνησης) για τη γιγάντωσή της.

Η «εθνική ομοψυχία» για την οποία τόσο πολύ πάλεψε η προηγούμενη κυβέρνηση, κερδήθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ (με τη συνδρομή του εθνικοπατριωτικού συρφετού των Αν.Ελ) μέσα σε λίγες ημέρες. Απλά, επικοινωνιακά, θεαματικά. Έφτασαν λίγα αγραβάτωτα κουστούμια, λίγες ατάκες κι εξυπνακισμοί, και οι αυτοχρισμένοι ζορό του έθνους-κράτους κατάφεραν να εξασφαλίσουν τη συναίνεση και τη στήριξη των περισσότερων. Η προβολή του εξωτερικού εχθρού (γερμανία, Μέρκελ, τρόικα κ.λπ.) και οι κούφιες πολεμικές ιαχές συσπείρωσαν τον εθνικό κορμό σε ένα κοινό όραμα: «Ανάσα αξιοπρέπειας»... Εθνικής, βεβαίως, αξιοπρέπειας γιατί «του έλληνας ο τράχηλος ζυγό δεν υπομένει». Εκτός αν ο ζυγός επιβάλλεται από τα ντόπια αφεντικά. Τότε η δουλικότητα επανέρχεται, αφού «έλληνες είμαστε όλοι», πλούσιοι και φτωχοί, κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι, εκμεταλλευτές κι εκμεταλλεζόμενοι, διευθυντές και διευθυνόμενοι, καταπιεστές και καταπιεζόμενοι. Εξάλλου, «αν φτάσουμε σε ένα σημείο όπου θα αναπτυσσόμαστε , τότε μπορεί να ξανααρχίσουμε να μιλάμε για

συγκρουόμενα συμφέροντα εργασίας και κεφαλαίου. Σήμερα είμαστε μαζί», όπως δήλωσε πρόσφατα ο υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης της ριζοσπαστικής αριστεράς.

Όσον αφορά την εσωτερική της πολιτική, η κυβέρνηση, ήδη από τις πρώτες τις κινήσεις, έδειξε τη διάθεση και την ετοιμότητα να κουμαντάρει τους κρατικούς μηχανισμούς αλλά και να κατεβάσει κόσμο στο δρόμο προς υποστήριξή της. Η άριστη επικοινωνιακή της διαχείριση και η στήριξή της από μεγάλο μέρος των ΜΜΕ (αποτέλεσμα προεκλογικών συμφωνιών και μετεκλογικής επαναδιαπραγμάτευσης) δείχνουν ότι σε μεγάλο βαθμό έχει καταφέρει να παγιωθεί. Έχει κατακτήσει την ευελιξία να επιλέγει με ποιους θα συνδιαλέγεται και σε τι (για παράδειγμα, με το ΠΑΣΟΚ όσον αφορά τη στήριξη του νομοσχεδίου για την ιθαγένεια παρακάμπτοντας τις διαφωνίες των συγκυβερνώντων Αν.Ελ., με την ακροδεξιά σε ζητήματα μετανάστευσης και καταστολής), απορροφώντας και κεφαλαιοποιώντας τους εσωτερικούς κραδασμούς που δημιουργούνται στον κομματικό του μηχανισμό. Ο τρόπος με τον οποίο διαχειρίζεται αυτόν το διαχωρισμό κόμματος-κυβέρνησης, επιτρέπει στον ΣΥΡΙΖΑ να κάνει αντιπολίτευση τόσο εξ αριστερών όσο και εκ δεξιών στον εαυτό του, ξεδοντιάζοντας έτσι, σε μεγάλο βαθμό, κάθε άλλη αντιπολίτευση. Με τον τρόπο αυτό, κατάφερε για παράδειγμα να διαχειριστεί επικοινωνιακά την κατασταλτική επιχείρηση εκκένωσης της κατελιμμένης πρυτανείας του ΕΚΠΑ στην πρόσφατη απεργία πείνας πολιτικών κρατούμενων, με αποτέλεσμα η καταπάτηση του ασύλου από την αριστερή κυβέρνηση να μη συναντήσει παρά ελάχιστες απαντήσεις από το ευρύτερο κίνημα.

Και τώρα;

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιμένει να μιλάει για αντιμετώπιση της «ανθρωπιστικής κρίσης», αποσιωπώντας το γεγονός ότι αυτή που πραγματικά υφίσταται τις συνέπειες της κρατικής/καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης είναι η τάξη μας. Τόσο οι «δημιουργικές ασάφειες» του Φλεβάρη όσο και η «πολυθρύλητη» νέα συμφωνία που αναμένεται εντός του επόμενου σύντομου χρονικού διαστήματος, δεν προμηνύουν τίποτε διαφορετικό από αυτό που είναι στην πραγματικότητα: συνέχιση των μνημονίων και νέα μέτρα που θα εντείνουν ακόμη περισσότερο τους όρους καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Μια ελπίδα που δεν έχει κανένα υλικό αντίκρυσμα (αυτό το υλικό αντίκρυσμα περιμένουν οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ) δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ καιρό. Έτσι, τα εκβιαστικά διλήμματα του προηγούμενου διαστήματος επανέρχονται με τη μορφή σεναρίων (χρεοκοπίας, εξόδου από την ευρωζώνη, έντασης της γεωπολιτικής αστάθειας). Η κυβέρνηση επιχειρεί να παρουσιάσει τις συμφωνίες της με τους δανειστές του ελληνικού κράτους ως αποτέλεσμα σκληρής και ηρωικής διαπραγμάτευσης (και θα συνεχίσει να το κάνει καθώς κάτι τέτοιο αποτελεί προϋπόθεση για την επιβίωσή της). Έρχεται να επισφραγίσει την κατάσταση των τελευταίων ετών, παρουσιάζοντας τα νέα μέτρα που θα επιβάλει ως επιστροφή στην καπιταλιστική και κοινοβουλευτική κανονικότητα. Ο μόνος τρόπος να προλάβει και να απονοηματοδοτήσει τις αντιστάσεις ενάντια στα νέα μέτρα είναι να τα παρουσιάσει ως μονόδρομο. Να συμβάλει δηλαδή στην επικράτηση του νεοφιλελεύθερου δόγματος «There Is No Alternative», στην απρόσκοπτη συνέχιση της εγκαθίδρυσης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Η αφήγηση περί «τέλους της ιστορίας» επιχειρείται να επανακάμψει ως βεβαιότητα, εμποδωμένη μάλιστα από την αριστερά.

Μια κοινωνία εθισμένη στην ανάθεση και την προσμονή του «μεγάλου ηγέτη» (αριστερού ή δεξιού) που θα τη σώσει, αντικαθιστά εύκολα τα είδωλά της με νέα. Όταν διαψεύδονται οι ελπίδες που καλλιεργούνται όλο αυτό το διάστημα, όταν αποτυγχάνει ο υποψήφιος αριστερός σωτήρας, ακολουθώντας την ίδια λογική της ανάθεσης, έρχεται η σειρά του επόμενου εθνικού σωτήρα. Όσοι και όσες προτίθενται να περιμένουν τις βελτιώσεις που τάζει ο ΣΥΡΙΖΑ κι αποδέχονται το ρόλο του κράτους ως διαχειριστή και διαμεσολαβητή των ζώων μας, θα πρέπει να έχουν στο νου τους ότι τίποτε δε χαρίστηκε στην τάξη μας. Ό,τι κερδίσαμε μέχρι τώρα το κερδίσαμε με αγώνες στο δρόμο, τις γειτονιές, τους χώρους δουλειάς, τα πανεπιστήμια και τα σχολεία.

Από τη μεριά μας, όταν προτάσσουμε την αυτοοργάνωση και την άρνηση της ανάθεσης, αναφερόμαστε σε κάθε μορφή ανάθεσης, σε κάθε μορφή διαμεσολάβησης. Κατανοούμε καλά την αλλαγή που συνεπάγεται η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην διακυβέρνηση και δε σκοπεύουμε να δώσουμε «ψήφο ανοχής» και, πολλώ δε μάλλον, να χαριστούμε σε κανέναν. Τα προτάγματά μας δεν είναι αλά καρτ, δεν πρόκειται να συνθηκολογήσουμε με καμία «φιλοκινηματική» και φιλάνθρωπη κυβέρνηση περιμένοντας τα ψίχουλα που μας τάζει. Ψίχουλα που προέρχονται από τον δικό μας κόπο, τη δική μας εργασία, τους δικούς μας αγώνες, από τη δική μας ζωή και αποτελούν ένα ελάχιστο μέρος από αυτά που μας ανήκουν. Στηρίζουμε τους κοινωνικούς ταξικούς αγώνες και συμμετέχουμε σε αυτούς, προωθώντας τη διασύνδεση και τη συνολικοποίησή τους. Το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης δεν εξανθρωπίζεται. Καταστρέφεται. Απέναντι στα διλήμματα της κυριαρχίας τύπου «ευρώ ή δραχμή», «συμβιβασμός ή χρεοκοπία», συνεχίζουμε να αντιτάσσουμε το μοναδικό δίλημμα που έχει νόημα για τους εκμεταλλεζόμενους και τους καταπιεζόμενους αυτού του κόσμου: καπιταλισμός ή κοινωνική επανάσταση. Και στο δίλημμα αυτό απαντάμε μέσα από τους αυτοοργανωμένους, αντιεραρχικούς, αδιαμεσολάβητους αγώνες μας για την κοινωνική επανάσταση, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, για την αναρχία.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΗΣ

Αναρχική Συλλογικότητα Καθ' οδόν

<https://kathodon.espivblogs.net/?p=948>